

Книга Даниїла - Номер сто сімдесят вісім

Пророчі паралелі: Розгортання 11 розділу книги Даниїла в останні дні

Jeff Pippenger

2024-04-08

Вірші шістнадцятий — дев'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла зображують історію, що починається від близького запровадження недільного закону у Сполучених Штатах і триває аж до того часу, коли постане Михаїл і закінчиться час людського випробування. Отже, вони також зображують історію від вірша сорок першого до вірша сорок п'ятого того самого розділу.

Але той, хто прийде проти нього, чинитиме за своєю волею, і ніхто не встоїть перед ним; і стане він у славному краї, який буде спустошений його рукою. Він також зверне обличчя, щоб увійти з силою всього свого царства, і прями з ним; так він і зробить: і дасть йому дочку жінок, щоб розтлити її; але вона не стане на його боці, ані буде за нього. Після цього він зверне обличчя до островів і завоює багато; та князь заради себе припинить ганьбу, заподіяну ним; не зазнавши власної ганьби, він оберне її на нього. Тоді він зверне обличчя до твердині своєї землі; але спіткнеться й упаде, і не буде знайдений. Даниїла 11:16-19.

Коли Сестра Вайт говорила про остаточне сповнення одинадцятого розділу книги Даниїла, вона зазначила, що «більша частина історії, яка сповнилася в цьому пророцтві, повториться». Вірші з сорок першого по сорок п'ятий повторюють пророчу історію цих віршів. Ці вірші сповнилися, коли язичницький Рим установив контроль над світом, спочатку завоювавши три географічні області.

«Хоча Єгипет не міг устояти перед Антіохом, царем півночі, Антіох не міг устояти перед римлянами, які тепер виступили проти нього. Жодні царства вже не були спроможні чинити опір цій зростаючій силі. Сирію було завойовано й приєднано до Римської імперії, коли Помпей у 65 р. до Р. Х. позбавив Антіоха Азіатського його володінь і перетворив Сирію на римську провінцію.»

«Та сама сила мала також постати в Святій Землі й спустошити її. Рим увійшов у зв'язок із народом Божим, юдеями, через союз у 162 р. до Р. Х., від якої дати він посідає визначне місце в пророчому календарі. Проте він не набув влади над Юдеєю шляхом фактичного завоювання аж до 63 р. до Р. Х.; і сталося це таким чином.»

Після повернення Помпея з походу проти Мітрідата, царя Понту, за престол Юдеї боролися двоє претендентів — Гіркан і Аристокбул. Їхню справу було подано на розгляд Помпееві, який швидко збагнув несправедливість претензій Аристокбула, але бажав відкласти рішення в цій справі до завершення свого давно бажаного походу в Аравію, пообіцявши тоді повернутися й владнати їхні справи так, як видаватиметься справедливим і належним. Аристокбул, розпізнавши справжні наміри Помпея, поспішив повернутися до Юдеї, озброїв своїх підданих і підготувався до рішучої оборони, твердо

вирішивши за будь-яку ціну зберегти корону, яку, як він передбачав, буде присуджено іншому. Помпей йшов йому по п'ятах. Коли він наближався до Єрусалима, Аристокбул, почавши каятися у своїх діях, вийшов йому назустріч і намагався владнати справу, пообіцявши повну покору та великі суми грошей. Помпей, прийнявши цю пропозицію, послав Габінію на чолі загону солдатів, щоб отримати гроші. Але коли той генерал-лейтенант прибув до Єрусалима, він застав брами зачиненими перед ним, а з мурів йому заявили, що місто не дотримуватиметься угоди.

Помпей, не бажаючи залишати такий обман без кари, закував у кайдани Аристокбула, якого тримав при собі, і негайно рушив з усім військом проти Єрусалима. Прихильники Аристокбула наполягали на обороні міста; прихильники Гіркана — на відкритті брам. Останніх було більше, і вони взяли гору, тож Помпееві надали безперешкодний вхід до міста. Тоді прибічники Аристокбула відступили на Храмову гору, так само твердо налаштовані обороняти це місце, як Помпей — здобути його. Наприкінці трьох місяців у стіні зробили пролом, достатній для штурму, і укріплення було взято мечем. У жадливій різанині, що сталася, було вбито дванадцять тисяч осіб. «Це було вражаюче видовище, — зауважує історик, — бачити, як священники, що саме звершували богослужіння, спокійною рукою й непохитно продовжували свою звичну справу, ніби не помічаючи дикого галасу, хоч довкола них вирізали їхніх друзів, і хоч нерідко їхня власна кров змішувалася з кров'ю їхніх жертв».

Поклавши край війні, Помпей зруйнував мури Єрусалима, передав кілька міст із юрисдикції Юдеї під юрисдикцію Сирії й наклав данину на юдеїв. Таким чином уперше Єрусалим через завоювання опинився в руках тієї сили, що мала тримати «славну землю» у своїй залізній хватці, доки не знищить її вщент.

'ВІРШ 17. Він також зверне лице своє, щоб увійти із силою всього свого царства, і праведні з ним; так він і вчинить: і дасть йому дочку жінок, щоб зіпсувати її; але вона не стане на його боці, ані не буде за нього.'

Єпископ Ньютон наводить інше прочитання цього вірша, яке, здається, ясніше виражає зміст, а саме: 'Він також зверне своє обличчя, щоб силоміць увійти в усе царство.' Шістнадцятий вірш привів нас до завоювання Сирії та Юдеї римлянами. Рим раніше завоював Македонію і Фракію. Єгипет тепер був єдиним, що залишалося з 'усього царства' Олександра, ще не підкореним римській владі; і ця влада тепер звернула своє обличчя, щоб силоміць увійти до тієї країни.

«Птолемей Авлет помер 51 р. до Р. Х. Він залишив корону й царство Єгипту своєму старшому синові та дочці, Птолемейю і Клеопатрі. У своєму заповіті він постановив, щоб вони одружилися між собою і царювали спільно; а оскільки вони були молодими, їх віддали під опіку римлян. Римський народ прийняв це піклування й призначив Помпея опікуном молодих спадкоємців Єгипту.»

Невдовзі потому між Помпеем і Цезарем спалахнула суперечка, і між двома полководцями відбулася знаменита Фарсальська битва. Помпей, зазнавши поразки, утік до Єгипту. Цезар негайно вирушив слідом за ним туди; але до його прибуття Помпея

підступно вбив Птолемей, опікуном якого він був призначений. Тож Цезар перебрав на себе призначення, дане Помпеєві, — опікунство над Птолемеєм і Клеопатрою. Він застав Єгипет у сум'ятті через внутрішні заворушення: Птолемей і Клеопатра стали ворогувати між собою, а їй було позбавлено частки у владі. Попри це, він без вагань висадився в Олександрії з невеликим загonom — 800 вершників і 3200 піхотинців, — щоб розглянути суперечку й узятися за її вирішення. Оскільки заворушення щодня посилювалися, Цезар переконався, що його невеликого загону недостатньо, аби утримати свої позиції, і, не маючи змоги покинути Єгипет через північний вітер, що віяв у цю пору, він надіслав до Азії наказ, щоб усі війська, які він мав у тому краї, якнайшвидше прийшли йому на допомогу.

У вкрай пихатий спосіб він постановив, що Птолемей і Клеопатра мають розпустити свої війська, з'явитися перед ним для врегулювання своїх розбіжностей і підкоритися його рішенню. Оскільки Єгипет був незалежним царством, цей пихатий указ було розцінено як образу його царської гідності, через що єгиптяни, вкрай обурені, схопилися за зброю. Цезар відповів, що діє на підставі заповіту їхнього батька, Авлета, який віддав своїх дітей під опіку сенату і народу Риму, вся влада яких тепер була зосереджена в його особі як консула; і що, як опікун, він має право виступати арбітром між ними.

Справу нарешті було передано на його розгляд, і призначено адвокатів, щоб відстоювати справу відповідних сторін. Клеопатра, знаючи слабкість великого римського завойовника, вважала, що її краса буде дієвішою для здобуття рішення на її користь, ніж будь-який адвокат, якого вона могла б найняти. Щоб непомітно постати перед ним, вона вдалася до такої хитрості: лягла на весь зріст у тюк одягу, а Аполлодор, її сицилійський слуга, загорнув його в полотно, перев'язав ремінцем і, піднявши його на свої геркулесові плечі, попрямував до покоїв Цезаря. Заявивши, що має подарунок для римського полководця, його пропустили через браму цитаделі, він постав перед Цезарем і поклав ношу біля його ніг. Коли Цезар розв'язав цей живий згорток, ось — перед ним постала прекрасна Клеопатра. Він аж ніяк не був незадоволений цією хитрістю і, як людина з характером, описаним у 2 Петра 2:14, при першому ж погляді на таку вродливу особу, за словами Ролліна, зазнав усього того впливу, на який вона розраховувала.

Цезар зрештою постановив, що брат і сестра мають спільно займати престол згідно з наміром, висловленим у заповіті. Потін, головний міністр держави, який відіграв головну роль в усуненні Клеопатри з престолу, боявся наслідків її відновлення. Тому він почав розпалювати заздрість і ворожнечу проти Цезаря, поширюючи серед народу натяки, що він зрештою має намір надати Клеопатрі одноосібну владу. Невдовзі спалахнув відкритий заколот. Ахіллас, на чолі двадцятитисячного війська, рушив, щоб вигнати Цезаря з Олександрії. Уміло розмістивши свій невеликий загін у вулицях і провулках міста, Цезар без особливих труднощів відбив напад. Єгиптяни взялися знищити його флот. Він відповів, спаливши їхній флот. Деякі з палаючих суден, знесені до причалу, спричинили займання кількох будівель міста, і знаменита Олександрійська бібліотека, що налічувала майже 400 000 томів, була знищена.

Оскільки війна ставала дедалі загрозливішою, Цезар надіслав у всі сусідні краї послів по допомогу. На допомогу з Малої Азії прибув великий флот. Мітрідат вирушив до Єгипту з військом, набраним у Сирії та Кілікії. Антипатр Ідумеянин приєднався до нього з 3 000 юдеїв. Юдеї, які контролювали проходи до Єгипту, дозволили війську безперешкодно пройти. Без такої їхньої співпраці весь план неминуче зазнав би невдачі. Прибуття цього війська вирішило долю боротьби. Вирішальна битва відбулася поблизу Нілу й завершилася цілковитою перемогою Цезаря. Птолемей, намагаючись утекти, потонув у річці. Олександрія і весь Єгипет тоді підкорилися переможцеві. Рим на той час уже охопив і поглинув усе колишнє царство Олександра.

Під «праведними» в цьому тексті, без сумніву, маються на увазі юдеї, які надали йому вже згадану допомогу. Без цього він неодмінно зазнав би невдачі; з нею ж він цілковито підкорив Єгипет своїй владі, 47 р. до Р. Х.

«Донька жінок, розтліваючи її». Пристрасть, яку Цезар відчув до Клеопатри, від якої він мав одного сина, історик називає єдиною причиною його рішення розпочати таку небезпечну кампанію, як єгипетська війна. Це затримало його в Єгипті значно довше, ніж того вимагали його справи, адже він проводив цілі ночі в бенкетах і гульні з розпусною царицею. «Але, — сказав пророк, — вона не стане на його бік і не буде за нього». Згодом Клеопатра приєдналася до Антонія, ворога Августа Цезаря, і обернула всю свою владу проти Риму.

'Вірш 18. Після цього він зверне обличчя до островів і захопить багато; але князь для своєї користі покладе край зневазі, ним завданій; без власної ганьби він оберне її на нього.'

Війна з Фарнаком, царем Боспору Кіммерійського, зрештою змусила його покинути Єгипет. «Прибувши туди, де був ворог, — каже Прайдо, — він, не даючи жодного перепочинку ні собі, ні їм, негайно напав і здобув над ними цілковиту перемогу; про що він написав одному зі своїх друзів трьома словами: Veni, vidi, vici; Я прийшов, я побачив, я переміг». Остання частина цього вірша оповита певною неясністю, і щодо її застосування думки розходяться. Дехто відносить її до більш раннього періоду життя Цезаря й вважає, що знаходить її виконання в його протистоянні з Помпеєм. Але попередні та наступні події, чітко окреслені в пророцтві, змушують нас шукати виконання цієї частини передбачення між перемогою над Фарнаком і смертю Цезаря в Римі, як це показано в наступному вірші. Повніший виклад історії цього періоду міг би висвітлити події, які усунули б труднощі щодо застосування цього уривка.

'Вірш 19. Тоді він оберне своє обличчя до твердині своєї землі, але спіткнеться й упаде, і не знайдеться.'

«Після цього завоювання Цезар переміг останні вцілілі залишки партії Помпея — Катона й Сципіона в Африці та Лабієна й Вара в Іспанії. Повернувшись до Риму, “фортеці своєї землі”, він був проголошений довічним диктатором; і йому були надані й інші повноваження та почесті, які фактично зробили його абсолютним володарем усієї імперії. Але пророк сказав, що він спіткнеться й упаде. Ця мова означає, що його

повалення буде раптовим і несподіваним, як у людини, що випадково спіткнулася під час ходи. Так і цей чоловік, який воював і переміг у п'ятистах битвах, узяв тисячу міст і вбив один мільйон сто дев'яносто дві тисячі людей, упав не серед гуркоту битви й у годину боротьби, а тоді, коли думав, що його шлях рівний і встелений квітами, і коли небезпека, як гадалося, була далеко; бо, зайнявши своє місце в сенатській залі на своєму золотому троні, щоб прийняти з рук цього зібрання титул царя, він раптом був уражений у серце кинджалом зради. Кассій, Брут та інші змовники кинулися на нього, і він упав, пробитий двадцятьма трьома ранами. Так він раптово спіткнувся й упав, і його не стало, 44 р. до Р. Х.». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Історичне сповнення язичницького Риму (царя півночі), коли його було утверджено на престолі, є історією, що прообразно вказує на історію зведення на престол сучасного Риму в потрійному союзі, який відбудеться за недільного закону, що незабаром настане. Ця історія також прообразно представлена у віршах тридцятому — тридцять шостому, де визначено час, коли папство вперше було посаджене на престол у 538 році. Вірші шістнадцятий — дев'ятнадцятий, а також вірші тридцять перший — тридцять шостий, обидва зображають остаточне піднесення і падіння тирської блудниці. Ця історія була також представлена у віршах п'ятому — дев'ятому, коли перший цар півночі був утверджений після завоювання трьох географічних територій. Після того він уклав угоду з царем півдня, але порушив цю угоду, і у відповідь цар півдня завдав смертельної рани, а цар півночі помер у єгипетському полоні.

Вірші з п'ятого по дев'ятий, з шістнадцятого по дев'ятнадцятий і з тридцятого по тридцять шостий подають три пророчі лінії, які виконуються у віршах з сорокового по сорок п'ятий. Коли Сестра Вайт зазначила, що "значна частина історії, яка виконалася в цьому пророцтві, повториться", це насправді означало, що весь розділ ілюструє вірші 40-45. Вірші з двадцятого по двадцять другий окреслюють народження і смерть Христа: Його народження символізує час кінця як 1798 року, так і 1989 року, а Його смерть на хресті — 22 жовтня 1844 року та недільний закон.

Двадцять третій вірш визначає союз між юдеями й Римом у період маккавейського повстання. «Союз» у тій історії представлений датами 161 р. до н. е. і 158 р. до н. е. Історія Маккавеїв являє собою внутрішню лінію, що бере свій початок із «союзу» між Римом і маккавейськими юдеями, ініційованого юдеями, і зрештою завершилася тим, що юдеї проголосили, що не мають царя, окрім кесаря. Двадцять третій вірш, звісно, йде після двадцять першого і двадцять другого віршів, а двадцять перший вірш вказує на народження Христа, яке є пророчим часом кінця, і двадцять другий вірш вказує на хрест, який символізує недільний закон.

Біля хреста юдеї визнали кесаря (Рим) своїм царем, а «союз» із двадцять третього вірша вказує на початок рішення юдеїв служити Римом, саме в момент завершення проголошення юдеями своєї вірності Римом. Кінець юдеїв, як показано біля хреста, супроводжується початком зв'язку юдеїв із Римом.

Вірші з двадцять четвертого по тридцятий описують триста шістдесят років, коли язичницький Рим панував безроздільно від битви при Актіумі у 31 році до н. е. аж до перенесення столиці з Риму до Константинополя у 330 році. Період у триста шістдесят років є прообразом тисяча двохсот шістдесяти років, коли папський Рим панував безроздільно, і разом вони представляють період від вірша сорок першого, а також потрійний союз, що відбудеться при недільному законі, який незабаром настане, аж до закриття часу випробування.

Усі пророчі лінії історії в одинадцятому розділі узгоджуються з останніми шістьма віршами одинадцятого розділу книги Даниїла, але саме пророча історія часу кінця в 1989 році, представлена у сороковому вірші й аж до недільного закону в сорок першому вірші, є «тією частиною пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів». Історія, яка в сороковому вірші залишена без опису, — це Одкровення Ісуса Христа, яке розпечатується, коли час близький, безпосередньо перед закриттям часу благодаті.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Ми маємо Божі заповіді і свідчення Ісуса Христа, що є духом пророцтва. У Божому слові можна знайти безцінні самоцвіти. Ті, хто досліджує це слово, повинні зберігати ясність розуму. Вони ніколи не повинні потурати збоченому апетиту у їжі й питті.

Якщо вони це зроблять, розум буде спантеличений; вони не зможуть витримати напруги, потрібної, щоб заглибитися і з'ясувати значення тих речей, які стосуються заключних сцен історії цієї землі.

Коли книги Даниїла та Об'явлення стануть краще зрозумілими, віруючі матимуть цілком інший релігійний досвід. Їм буде дано такі пробліски відчинених небесних брам, що серце й розум переймуться тим характером, який усім належить сформувати, щоб осягнути блаженство, яке має стати нагородою чистих серцем.

Господь благословить усіх, хто смиренно й лагідно шукатиме розуміння того, що відкрито в Одкровенні. У цій книзі міститься стільки всього, проїнятого безсмертям і сповненого слави, що всі, хто ревно її читає й досліджує, отримують благословення, обіцяне тим, 'що чують слова цього пророцтва і зберігають те, що в ньому написано'.

Одне безперечно стане зрозумілим із вивчення Об'явлення — що зв'язок між Богом і Його народом є тісним і визначеним.

Видно дивовижний зв'язок між небесним всесвітом і цим світом. Те, що було відкрите Даниїлу, згодом було доповнене об'явленням, даним Іванові на острові Патмос. Ці дві книги слід уважно вивчати. Двічі Даниїл запитував: «Скільки ще часу до кінця часу?»

І почув я, але не зрозумів; тоді сказав я: О мій Господи, який буде кінець цих речей? І Він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо слова закриті й запечатані до часу кінця. Багато хто очиститься, збілється і буде випробуваний; а нечестиві чинитимуть нечестиво: і жоден із нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють. І від часу, коли буде скасована щоденна жертва і поставлена гидота спустошення, буде тисяча двісті

дев'яносто днів. Блаженний, хто очікує й дійде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. А ти йди своєю дорогою до кінця: бо ти спочинеш і станеш у своїй долі наприкінці днів.'

Це був Лев із племені Юди, який зняв печаті з книги і дав Іванові одкровення про те, що має статися в ці останні дні.

Даніїл став у своїй долі, щоб дати своє свідчення, яке було запечатане до часу кінця, коли нашому світові мала бути проголошена перша ангельська вістка. Ці питання мають надзвичайну важливість у ці останні дні; але тоді як «багато хто очиститься, вибілиться й буде випробуваний», «безбожні чинитимуть безбожно, і жоден із безбожних не зрозуміє». Як це істинно! Гріх — це порушення Божого закону; і ті, хто не прийме світла щодо Божого закону, не зрозуміють проголошення першої, другої та третьої ангельських вісток. Книга Даніїла розпечатується в Об'явленні Івана і веде нас до останніх сцен історії цієї землі.

"Чи пам'ятатимуть наші брати, що ми живемо серед небезпек останніх днів? Читайте Об'явлення у зв'язку з Даніїлом. Навчайте цьому." Свідчення для служителів, 114, 115.